

ՄԵԾ ՇԱՐԺՈՒՄԸ

(Ա. Յարուբեան սօնին առիթով)

«Եւ ահա շարժումն մեծ եղիւ»
(ՄԱՏԹ. ԽԸ. 2):

Այս բառերով կ'սրակէ Մատթէսս Աւետարանիչ Յիսուսի յարաւթեան առաջոտուն՝ գերեզմանի դրան քարը կամ կափարիչը գլորելու եկած հրեշտակին իջման առթիւ պատահածը. «Մեծ շարժում»:

Այո՛, մեծ էք շարժումը՝ կատարուած երեսութեական, ահասանելի աշխարհի մէջ, քայց մանաւանդ մեծ պիտի ըլլար շարժումը՝ մարդերու սրտերէն ու մաքերէն ներս Քրիստոսի յարաւթեամբը կատարուելիք: Երեսութեական մեծութիւնը շարժումին պիտի յուշէք դէպքին եզակի, քացառիկ հանդամանքը, իսկ մարդերու ներաշխարհը ալեկածող մեծ շարժումը պիտի քերէք աշխարհին նոր ու կենարար լոյսը, Քրիստոսի մահուամբն ու յարութեամբը շահուած, մահուան խաւարը պատռող ու անդենականի ճանապարհը մեր մոլորած քայլերուն դիմաց յարդարագ պայծառ լուսասաղը:

Նահապետական դարերէն սկսելով, ազգերու պատմութեան և մարդկային կեանքի մէջ դարագլուխ քանալու կարեւորութեամբ շարժումներ իրագործուած են այլազան մարզերու մէջ: Այսպէս, Մովսէս և Պաւատա, իրեւ կրօնի հիմնադիրներ, մէկը Արարէին հանդէպ մարդկութեան ըմբռնումը յեղաշբջելու, զայն ճշմարիտ Աստուծոյ պաշտամունքին ուղղելու, և միւսը՝ բարոյական ամսութիմերու վրայ խարսխուած ընկերային կարգուամբը մը ստեղծելու շարժումին ուահզիրաները հանդիսացած են:

Ընկերային, գիտական, բժշկական և այլ մարզերու մէջ ևս, մանաւանդ վերջին դարերուն, իրագործուած են մեծ շարժումներ: Կալիլէօ, Փաթթէօր, Մարքոս, Ռուսօ, իրենց գիւտերով կամ գաղափարաբանութիւններով մեծ շարժումներ, յեղաշբջումներ յաջողած են արձանագրել իրենց բնագաւառներէն ներս: Այդ շարժումներուն իր հատեանք, հեշտ ու եր-

կար կեանքի մը գրաւականին հետ մարդերոց ընկերային վէրքերուն իրրե սպեղանի բերուած է յաճախ խոստումը՝ դասակարգային խտիրներու վերացումով պայմանաւոր բարօր ու ապահով կենցաղի:

Քրիստոսի յարութեան առաջացուցած շարժումը ստկայն բալորովին տարրեր ու բարձր է վերայիշեալ շարժումներէն:

Եթէ Քրիստոսի Ծնունդը աշխարհի խաղաղութեան և մարդերու միջն հաճութեան քազցր աւեախուր բերաւ մարդկութեան, Անոր Յարութիւնը քերաւ երեւ և մահուան վրայ տարածուած յաղթանակովը շահուած յաւերթական ու անդիշ կեանքին, ուրիշ խօսքով՝ գրաւականը անմահութեան, որ գերազոյն իղձն ու երազը եղած է վատչուէր մարդկութեան, նախամարդուն անկումէն և հնթանուական խաւար դարերէն սկսեալ:

Ի զուր տեղը չէ որ Զատիկը մեծ սօնը կոչուած է արարագգի քրիստոնեաներէն: Եւ մոռնալու չէ մեր հաւատաքը Քրիստոսի Յարութեամբը իմաստաւորելու խօսքը մեծ առաքեալին:

Եթէ Յիսուսի Ծնունդը նոր գարաշը առ բացաւ մարդկային պատմութեան մէջ, ուրկէ սկիզբ առաւ ներկայիս մեր համագոյքի բովանդակ տարածքին վրայ կիրարկուած թուականը, Անոր Յարութիւնը յեղաշբջան ենթարկեց հօթնեակի գորութիւնը, անոր ոու ու ու փոխելով Շարաթէն կիրակիի, որը եթէ ոչ ոուրբ գէթ իրեւ շարաթավերջի հանգըստեան օր կը շարունակուի նկատուիլ Յիսուսի քարոզած սկզբանքները ոտնահարող վարչածեներու իսկ կողմէ:

Քրիստոսի Յարութեամբ մենք կը տօնենք լոյսի յաղթանակը խաւարի վրայ, բարութեան ու որրութեան յաղթանակը՝ չտրիքին ու մեղքին վրայ, ճշմարտութեան ու արդարութեան յաղթանակը՝ ոուտին ու կեղծիքին վրայ, ներողամտութեան ու անյիշաչարութեան յաղթանակը՝ ոխակալութեան ու քինախնդրութեան վրայ, ու վերջապէս և մանաւանդ կեանքի յաղթանակը՝ մահուան վրայ:

Պիտի առարկուի սակայն: Որպէսք են այդ մեծ շարժումին բերած բարիքին շա-

շափելի տուեալները։ Զէ՞վրիպած արդեօք քրիստոնէական շարժումը իր նպատակէն, երբ Քրիստոսի լոյսը ընդունած ժողովուրդներու զաւակներն են որոնք ամենէն անգութ ու քատմնելի ոճիրները գործեցին, շղթայագերծելով աշխարհակրթան զոյգ պատերազմները մեր դարսւն և երրանոնց սառն ու անտարբեր նայուածքին դիմաց ճղակոտոր եղան ու դեռ կ'ըլլան բազմութիւններ՝ կրօնական, ազգային, ցեղային, դաւանական և այլ մոլեունդութիւններու հաւեանքով։ Խակ բանակը անսուազութեան ու տաժանելի ախտերու մանգադէն հնձուած մանուկներուն ու երախաններուն, Ասիոյ ու Ափրիկէի խուլ անկիւններուն մէջ մինչև մեր օրերը շարունակուող, քաղաքական ոճիրները, գորթականութեան ալիքները ու ամէն կերպ մոլութիւններէ տպականած մարդերու հեթանոսական լապիրշ բարքերու հետ միայն բազդատելի կենցաղը, այս բոլորը հերքումը չեն ըներ Քրիստոսով մեզի տրուած լոյսին ու վսեմ բարոյականին։

Այս, այս բոլորը կը շարունակեն գոյութիւն ունենալ ցաւալիօրէն։ Դժբախտ իրականութիւնն է տափկա, որուն համար առաւել կամ նորազ չափով պարտազանց ու պատախանատու ենք ամէնքս ալ։

Քրիստոնէութիւնը սակայն չէր եկած առնելու մարդէն կամքի տպատութիւնը, զայն վերածելու կամազուրկ խամաճիկի մը՝ իրմէ վեր ոյժերու ձգողութեան ծիրին մէջ միայն շարժելու սահմանուած, այլ անոր ազատ ու առողջ բանակոնութեան առջև բանալու ճանապարհը ճշմարտութեան, յաւերժական կենաքի տառջնորդող։ Հին Ուխտի մէջ Աստուած լիովին չէր յայտնած ինքզինք մարդկութեան։ Նորին մէջ Քրիստոսի մարդկումով վերացաւ պատաւարը արարածը Արարիչէն բաժնող ու մեզի տրուեցաւ Փրկչին քայլերուն վրայէն ընթանալով գողգոթայի ու խաչի տառապանքէն եաք յարութեան արշալոյսը ողջունելու գերագոյն սփոփանքն ու երանութիւնը, որ արդասիքն է Աստուածոյ՝ մարդուն հանդէպ ունեցած սահմանազանց սիրոյն, իր լրու-

մին հասնող Գողգոթայի արիւնուար առաջունքին։

Քրիստոնէական շարժումը անօրինակ ու տարերային թափով մը պիտի ծաւալէր այդ օրերու ծանօթ աշխարհին ամենանեռաւոր անկիւնները մինչեւ, ու անոր առջև պիտի սարսէին ու փուլ գային գաներ ու կայսրութիւններ, ու պիտի ծնրադրէին Տրդատներ ու Կոստանդիոսնոսներ։ Մարդերու բոլոր ցեղերը, դասակարգերը, տարիքներն ու սեռերը իր մէջ հաշուող մարտիրոսներու անհուն փաղանգ մը, իր Փերագոյն Վարդապետին օրինակովը, խարոյիններու բոցերէն ու կառափնատաներու բարձունքէն պիտի խլէր կարմիր պսակը նահատակութեան ու անմահութեան, ատով ապահովելու համար իր մասնակցութիւնը յաղթական Փրկչին ներկայութեամբը սարքուած երկնաւոր կոչունքին։ Ոչ մէկ կրօնք կամ գաղափարաբանութիւն իր ետևէն քաշած է նահատակներու այնքան հսկայ բանակներ որքան Քրիստոնէութիւնը։ Ոչ մէկ ուրիշ կրօնի յարած կազմակերպութիւն թշուառ ու աղէտահար բազմութիւններու կարիքները յանձնանձելու և վիշտաբը ոմոքելու համար ձեռք կարկառած է այնքան՝ որքան ըրած են քրիստոնէական կազմակերպութիւններ (բաւ է հոռ յիշատակութիւնը ընել Միջազգային կարմիր Խաչին և UNRWAին՝ իր զանազան ճիւղուորութերով)։ Խակ քրիստոնէութենէն իր ակունքները առած այլասեռ ու պատկառելի մշակոյթն ու քաղաքակրթութիւնը պիտի մնան ընդմիշտ անմրցելի ու անգերազանցելի։

Ահա, քանի մը կարկառուն գիծերու մէջ վերբերուած, մէկ քանին ցմեծ շարժումներն ծնունդն ու ընծան եղաղ անկորնելի ու անփոխարիններէն։

Մեզի կը մնայ մեր հաւատքին միացնել իմաստութիւնն ու կամքը՝ Տիրոջ շաւիլէն ընթանալու, մեր հոգիի աշքերուն սրուած տեսողութեամբը նշամարելով ճամբուն խութերէն ու փուչերէն անդին փայլող քաղցր ներկայութիւնը Յարուցեալ Փրկչին։

Գևորգ Ա. Ճինևիզիջելին